

staa under dem, er godkjendt i Folkethinget, skal jeg ikke inblade mig videre derpaa. Folkethinget har imidlertid ogsaa fulgt den Løfte, som jeg havde sluttet mig til, nemlig at der iøvrigt skulde være et kommunalt Tilfyn, idet Bestemmelsen herom jo er indsat ved den ny § 15. Endelig er der jo den væsentlige Bestemmelse i § 20 om Ansvar for Bestadigelser. Det var jo tidligere foreslaaet, at Arbeidsgiveren havde først Ansvar overfor Arbejderne. Han skulde sikre Arbejderne, at de fik Erstatning, dersom de kom til Skade paa Grund af en daarlig Indretning af Maskinerne, og saa havde han ganske vist Regres til vedkommende Formand, og hvem der ellers maatte være Skyld i det, men forsaavidt vedkommende Formand, hvad der ofte er Tilfældet, ikke havde Penge til at hde en saadan Erstatning, var det vedkommende Arbeidsgiver, som skulde hde den. Denne Bestemmelse er blevet udeladt nu, og jeg ser derfor ikke, at der er den Sikkerhed for Arbejderne for at faae Erstatning nu, som der før var. Men af Hensyn til det Forslag, som vi nu have faaet forelagt her i Thinget i Winter, og som jeg haaber, vi skulle faae gennemført ad Aare, nemlig Lovforlaget om Ulykkesforsikringer, skal jeg ikke have noget Væsentligt imod, at den Paragraf gaar ud. Jeg kan altsaa ikke, trods mine Betænkkeligheder, anbefale det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (W. Petersens) Forslag om at sende Lovforlaget i et Udvalg, men jeg vil anbefale det til Vedtagelse.

Svøde: Det kan jo være, at enkelte Medlemmer af det høie Thing, som særlig have fulgt dette Lovforlags Behandling i det andet Thing, føle sig i Stand til at kunne afgive et begrundet Skjøn over dets Nytte, saaledes som det her foreligger; men jeg tør nok sige, at de fleste af dette høie Things Medlemmer ikke have havt Leilighed til at følge denne Sags Udvikling paa en saadan Maade, at de i Dag kunne være i Stand til at udtale sig bestemt derom. Da dette Thing i Gaar hævdede sit første Møde, stod de endnu i Folkethinget og talte om det her foreliggende Forslag. Jeg gik derned og hørte der en forsat Diskussion derom, og nu foreligger Forslaget allerede her til 1ste Behandling. Hvorledes skulde det være muligt, at man med Tænsomhed og Alvor kunde have sat sig ind i dette Lovforlag, saaledes at man her i Dag kunde afgive en fyldestgørende Erklæring om dets Indhold. Det forekommer mig ogsaa lidet stemmende med den Tillid, som der absolut bør hævdes for det Tilfyn, som Landstinget har med Loves Tilblivelse, at man skulde besørge 3

Behandlinger af dette Lovforlag i Løbet af 1 eller 2 Dage, for længere Tid vil der vel næppe være til at behandle det, og da det er undergaaet adskillige Forandringer lige overfor det Lovforlag, som blev behandlet i Fjor i dette Thing, kan jeg ikke andet end af et fuldt Hjerte slutte mig til Udtalelsen af det ærede 6te Medlem for 6te Kreds om Ønskeligheden i at sende dette Lovforlag i Udvalg og altsaa udsætte at faae det vedtaget i denne Samling. Jeg har heller ikke den Tro, at Forslaget er af en saa overordentlig Vigtighed, at det ikke kunde taale at vente, tværtimod nærer jeg megen Tvivl om, om ikke den Kur, som Forslaget foreskriver, den Beføstning, det medfører, og de Ubequemmeligheder, som absolut følge af det, maaste ere større end det Gode, som derved vil fremdrages. Thi man maa nemlig ikke tro, at vi blive fri for Ulykkestilsælde, naar vi have vedtaget det. Ja, var det Tilfældet, saa kunde jeg forstaa, at det kunde have Gavn med at faae det igjennem, men Ulykkestilsælde komme næsten altid ved Vedkommendes egen Uforsigtighed, og saaledes kunne Maskiner ikke være indelukkede eller afspærrede, at Folk ikke, naar de selv ere uforsigtige, kunne komme til Skade ved dem. Derfor er Faren ved at udsætte dette Lovforlags Vedtagelse til næste Aar efter min fulde Overbevisning saa ringe, at vi langt maa foretrække dette fremfor at faae en Lov, som vi ikke have havt tilstrækkelig Leilighed til at behandle. Derfor slutter jeg med det Forslag at nedlægge et Udvalg.

Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal først gjøre den almindelige Bemærkning, at det jo altid har været saaledes og vil blive saaledes, at man i sidste Dieblit nødes til at vedtage Forslag, som man kunde ønske at gjøre til Gjenstand for en grundigere Underjøgelse. Jeg veed ikke nogen Rigsdagsamling, hvor ikke det Samme har gentaget sig, og hvor man ikke i de sidste Dage af Samlingen har stillet den Slags Krav til Thinget, og baade det ene og det andet Thing har fundet sig deri. Det er ganske vist efter min Mening — det kan jeg være fuldstændig enig i — en uheldig Arbeidsmaade, og det var bedre, om man bragte disse Spørgsmaal til Afslutning tidligere; men det er man nu engang kommen ind paa, og det staar hverken i min eller i de ærede Taleres Magt at forhindre det. Naar nu Spørgsmaalet er, om der er særlig Grund til ved denne Leilighed at gjøre Oprør mod det, som man ved andre Leiligheder har fundet sig i og formentlig vil finde sig i, skal jeg først gjøre den Bemærkning, at fra